

názoru nalézacího soudu, že všichni obžalovaní byli činni jako původcové, tvrdíc jednak, že soud neudává pro původcovství žádných důvodů (čís. 5 § 281 tr. ř.), jednak pak namítajíc, že není možno, by ze 4 pachatelů všichni 4 byli původci a všichni byli odsouzeni dle první věty § 84 tr. zák. Může prý býti původcem nejvýše jeden z nich a ostatní mohli tvořiti sebraný lid, nemohli prý však všichni čtyři býti původci bez sebraného lidu (čís. 10 § 281 tr. ř. správně čís. 11, poněvadž je věcně namítáno, že nalézací soud při výměře trestu v neprospěch obžalovaného překročil hranice zákonné sazby). Než v odpor vzatý rozsudek zjišťuje o všech obžalovaných, že vůči úřednictvu prohlásili, že zabírají dvůr a že vyzvali ředitele, by jim vydal všechny klíče, že všichni odmítli žádost ředitele za odložení věci na pondělí, a opakovali vyzvání, by jim byly vydány veškery klíče, že pak všichni převzali pokladnu, potvrdili převzetí jejího obsahu a vykážali úřednictvo z kanceláře s tím, že už tam nemají co dělat. Těmito zjištěnými skutečnostmi je úplně opodstatněn pojem »původcovství« ve smyslu § 84 tr. zák., a v nich sluší spatřovati též ono stížností postrádané odůvodnění po skutkové stránce. V právním ohledu dlužno vytknouti, že zákon, rozeznáváje v § 84 tr. zák. mezi původci a pomocníky, dává zřejmě na srozuměnou, že původcem nemíní zde, jako na př. v § 5 neb 44 e) tr. zák. jen návodce nebo strůjce, nýbrž každého přímého pachatele, jenž nepředsevzal čin v cizím zájmu, byv jiným k tomu zjednan, nýbrž ve vlastním zájmu, pro svůj vlastní účel. Přímé pachatelství všech čtyř obžalovaných je však hořejšími zjištěními prokázáno; vychází z nich na jevo, že každému z obžalovaných záleželo na tom, by pokoj byl porušen a zamýšlené násilí bylo vykonáno; že všichni účastnili se na spáchání činu ve společném zájmu, že všichni jednali, sledující společný stranickopolitický účel; žádný z nich nebyl pouhým pomocníkem, by sloužil vůli třetího. Všichni obžalovaní jsou proto původci ve smyslu § 84 tr. zák. a nikoli pouhými pomocníky. Byl proto právem vyměřen trest dle první věty § 84 tr. zák.

Čís. 409.

Podloudný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Sbíhá-li se zločin dle obecného trestního zákonníka s přečinem podloudného vývozu, jest vyměření trest žaláře dle sazby, stanovené na zločin, aniž by bylo lze dobu, nedostávající se do 6 měsíců (§ 7 odst. 2. cit. zák.) doplniti vězením.

Výrok o propadnutí zboží, podloudně vyváženého, může postihnouti i osobu na trestním činu nezúčastněnou.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1921, Kr II 103/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 26. ledna 1921, jímž byl obžalovaný uznán vinným

zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c), II c) tr. zák. a přečinem podloudného vývozu dle § 2 písm. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., vyhověl jí však potud, že doplnil rozsudek ve výroku o trestu v ten rozum, že se dle §u 12 odstavec první zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. vyslovuje propadnutí zboží, jež obžalovaný neoprávněně dopravoval.

D ů v o d y:

Rozsudkem v odpor vzatým uznán byl Josef V. zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II c) tr. z. a přečinem podloudného vývozu ukradených předmětů dle §u 2 písm. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. právoplatně vinným a odsouzen za to dle § 178 tr. zák. se zřetelem na § 35 tr. zák. a dle § 6 opatření stálého výboru Národního shromáždění ze dne 4. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n. za použití § 54 tr. zák. do těžkého žaláře na 2 měsíce zotřeného jedním tvrdým ložem týdně. Proti tomuto výroku o trestu čelí zmateční stížnost státního zastupitelství dovolávající se zmatečního důvodu § 281 čís. 11 tr. ř. pro porušení předpisu druhého odstavce § 7 zákona ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n. Zmateční stížnost není odůvodněna. Pro tento případ sluší především míti na zřeteli, že, byť i tu nebylo podmínek prvního odstavce § 6 opatření stálého výboru čís. 480 sb. z. a n. z r. 1920, přelíčení provedeno bylo — dle předkládací zprávy nedopatřením — fakticky před jediným členem sborového soudu, jelikož pro tento nezákonný postup nebyl, a pro nedostatek podmínky § 281, č. 1 tr. ř., poslední věty též nemohl býti v odpor vzat rozsudek žádnou stranou, nemohl pod zmatečností dle § 281 čís. 11 tr. ř. a nemůže býti vyměřen hlavní trest v tomto případě dle druhého odstavce § 7 opatření výše než ztrátou svobody šesti měsíců. Jinak ale zůstává, jelikož zák. čís. 188 sb. z. a n. z roku 1920 neobsahuje zvláštních ustanovení pro případ sběhu trestných činů dle tohoto zákona s trestními činy dle všeobecného zákona trestního, i tu v platnosti zásada §§ 34 a 35 tr. zák., dle níž vyměření jest trest dle onoho trestného činu, na nějž stanoven jest trest ostřejší. Dle této zásady §§ 34 a 35 tr. zák. musil to býti trest těžkého, pokud se týče za použití § 54 tr. z., jež ohledně zločinu krádeže ovšem odstavcem druhým, § 7. zák. sb. č. 188/20 nebylo vyloučeno, jednoduchého žaláře. Bylo by ovšem myslitelné, že by trest mohl snad vyměřen býti žalářem jen na dobu, odpovídající provinění dle § 171 tr. zák., a doplněn ostatek na dobu určenou v druhém odstavci § 7 zák. o podloudném vývozu pouhým vězením. Než proti tomuto způsobu výměry trestu za sbíhající se trestní činy svědčí nejen zásada absorbce trestů trestem nejtěžším (§§ 34, 35 tr. zák.), nýbrž i předpis třetího odstavce § 7 zák. sb. čís. 188/20, že ustanovení předchozího odstavce platí i tehdy, je-li použití tohoto zákona vyloučeno tím, že čin tvoří skutkovou povahu těžšího trestního činu, zvláště ale čtvrtý odstavec tohoto §, že i náhradní trest za nedobytný trest peněžitý vyměření jest stejným druhem trestu, jako trest hlavní. Tím zřejmě vyslovena zásada, že v případech, kde jde vůbec o činnost, přičítící se zákonu čís. 188 sb. z. a n. z r. 1920, trest úhrnný vyměření jest zásadně jediným druhem trestu, a tím musí býti ovšem dle §§ 34 a 35 tr. zák. trest, jímž ohrožen jest trestný čin těžší. Soudce vyměřiv trest

dle § 178 tr. zák. se zřetelem na § 35 tr. zák. a za použití § 54 tr. zák., postupoval se stanoviska §§ 34 a 35 tr. zák. správně a nelze o něm tvrditi, že by byl překročil meze svého práva trestního. Vývody zmateční stížnosti směřují pak — jak z výše vylíčeného vyplývá, vlastně proti užití § 54 tr. z., takže zmateční stížnost jeví se proto odvoláním. Následkem toho musila býti zmateční stížnost zavržena a o ní jako o odvolání rozhodnuto v zasedání neveřejném. Státní zastupitelství bere rozsudek v odpor odvoláním proto, že soudce v tomto případě opomenul též prohlásiti vedle § 12 odst. prvý zák. čís. sb. 188/20 zboží, neoprávněně vyvážené, za propadlé. Ve skutečnosti jde i tu o zmateční stížnost z důvodu § 281 čís. 11 tr. ř. Ovšem šlo v tomto případě o zboží pachatelem Karlu R-ovi ukradené, a ježto obžalovaný při hlavním přelíčení svolil k tomu, by zboží to vráceno bylo poškozenému, bylo by dle předpisu § 367 odstavec prvý tr. ř. soudem naříditi, by zboží to poškozenému bylo vráceno. Než tomuto postupu brání v tomto případě, kde zboží bylo podloudně vyváženo, kategorický předpis prvního odstavce § 12 zákona čís. 188 sb. z. a nař. z r. 1920, že zboží, neoprávněně vyvážené, prohlásiti jest za propadlé k dobru státu, bez ohledu na to, komu náleží. Výroku tomu nemůže býti na újmu snad úvaha, že výrok ten postihuje ve svých následcích osobu, na trestním činu nijak nesúčastněnou, poněvadž zákon i jinak, v § 8, neváhal vysloviti ustanovení, jimiž osoby třetí, na trestním činu nesúčastněné, citelně mohou býti postiženy.

Čís. 410.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Přečin dle § 2 cit. zák. jest dokonán úmyslně učiněným nesprávným prohlášením, bez ohledu na to, je-li prohlášení to způsobilé, by uvedlo úřední orgán v omyl či nikoliv.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1921, Kr I 739/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 23. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a nař.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se pouze důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Důvod tento je povahy hmotněprávní a předpokládá, by stěžovatel trval bezpodmínečně při veškerém skutkovém ději, jak zjištěn byl nalézacím soudem, a na tomto podkladě dokázal, že použito bylo zákona nesprávně. Stížnost by byla tudíž povinna, vycházeti též z předpokladu nalézacího soudu, že obžalovaný zatajil úřadu zásoby mouky, u něho při prohlídce nalezené, úmyslně. Jestli otázka, jednal-li obžalovaný úmyslně, rázu skutkového, poněvadž o ní rozhoduje soud na základě hodnocení skutkových okolností a čerpaného z něho volného přesvědčení. Stížnost však, aniž by i jen tvrdila, že nalézací soud vykládá